

НАЦИОНАЛЕН ВЕСТНИК

ПРАЗНИКА

Брой 1 • год. ХСVII • 11 януари 2019 г. • цена 0,40 лв.

www.stdbg.org

Христо
Тепавичаров

ИСТИНАТА ЗА
ТРАКИЙСКИТЕ
БЪЛГАРИ

На стр. 5

ТРАКИЙСКИ БЪЛГАРИ ОБИТАВАТ НЕ САМО БЪЛГАРИЯ

НИКОЛА ИНДЖОВ

Горното заглавие може би озадачава някого, но аз от известно време насам непрекъснато твърдя, че и днес тракийски българи и техни преки и непреки потомци обитават класическите пространства на Тракия. „От Дунав до Егея бял и от Албанската пустиня до черноморските води!“ – цитат от стихотворение на великия поет Яворов, роден в сърцето на Тракия и очертал отечеството на тракийските българи в психологически, но и в исторически му размери.

В книгата „Българокръвни. Българогласни. Българоглави“ побрах част от моите документални проучвания и статии за тракийски идеи, съдби и събития. Разработвам тази тематика цял живот, тъй като произхождам от средите на тракийските бежанци и съм един от българокръвните, българогласните, българоглавите беломорци. За разлика от хора с други етнически отлики, населявали същата територия между Родопите и Бяло море в посоката север-юг, а в посоката изток-запад между Марица и Струма. Това е Беломорска Тракия – изконна българска земя, останала извън държавните наши предели.

Но в контекста на съвременните геополитически процеси трябва да се опираме на ново разбиране какво всъщност представлява тракийският свят на Европа. Да не забравяме, че той съществува неотменно в недрата на трите съвременни държави, върху които се разполага. Например принадлежността на Тракия към континенталните измерения прави Турция европейска страна, Гърция – балканска, а България – средиземноморска. В една практически необозрима перспектива се долавя и миналият, и предопределяният живот на беломорските тракийци, които не са

само българи, Има тракийци турци, гърци, евреи, арменци, албанци. Най-много са били и са българокръвните, българогласните, българоглавите. Тези

именно обитатели са били в продължение дълги векове и може би още са рудиментарният етнически масив във всеобщото развитие до обезбългаряването на Беломорска Тракия. Днес този народностен слой не е така видим, но излъчва осезаеми пулсации в населението на тракийския свят на Европа, въпреки че безмилостните към България международни договори (Берлински, Букурещки, Лондонски, Ньойски, Ангорски) бяха предшествани от очевидни насилия предимно над българите навсякъде на полуострова. Турски редовни войски и башибозушки потери унищожиха през есента на 1913 г. българските поселища по южните склонове на Родопите, а гръцката администрация през 1920–1922 г. интернира с кораби към островите в Егейско море чак до Крит, както и до Волоска, Фарсалска и Леринска околии почти цялото население на десетки български беломорски села. И Турция като държава, и Гърция като държава обезбългаряваха и продължават да обезбългаряват Тракия. Не остана селище с българско име, а на техните географски карти Пловдив например е отбелязан като Филипополис или Филибе. За разлика – пак например – от префърцунените български телевизии, по които благодружни репортерки ще си счупят езика докато произнесат турския топоним Къркларели вместо българския Лозенград.

Но именно заради българоглавите не е пресилено да се твърди, че тракийският свят на Европа съществува така, както Византия и Рим съществуват по своя предишен имперски ареал – със съкровения полъх на античност и древност в душевността на съвременника. Допустимо е „Българоглави“ да бъде общообщаващ термин, предимно психологически, а не антропологически. Според моите проучвания българоглавите от Беломорска Тракия имат три класически измерения – небесно, земно, подземно. Мъртвите и живите, животът на повърхността и животът на земята, са в неразривна връзка, планините са контактната зона с небесата. В митологията на беломорски тракийци съществува понятието „ангелски човеци“. Така и досега, останали без потомствени гробища, бежанците назовават прииждащите от отвъдното близки и роднини, т.е. привидения, призрания, сенки на отминали хора. Не съм суеверен в първичния смисъл на думата, нито съм мистик по душа, но съм убеден, че трудно обясним, но романтично привлекателен допир с „ангелските човеци“ има – защото какво друго са споменът за тях, моралното предопределение, родовият белег? Ала в геополитическите съткновения на тракийските българи за съхраняването и възпроизвеждането на род и родина няма и не може да има окончателни резултати. То е все едно да ореш в морето...

И ето тук още един при-

мер. От двадесетина години публикувам в различни вестници и в няколко мои книги една хипотеза за местонахождението на гроба на Патриарх Евтимий. Опирам се на народната памет за най-великия средновековен българин,

както и на редица преки и косвени предположения. Водя се от горчивото съзнание, че нито един от владетелите на Първото и Второто българско царство няма гроб, че нямам гроб и властелините на народния

дух Васил Левски и Христо Ботев. Мисля си дори, че навярно известната смрачност в националния характер е заради недостига на тленни следи от велики хора. На моите публикации няма никакъв отклик от фактори, които могат да приемат или да отхвърлят твърденията ми. Чувствам известна ревност у някои историци, но ме поразява крайната незаинтересованост на държавните институции. Разговарях съсем конкретно с един компетентен на своето поприще висш държавен чиновник. Убеждавах го в контактите на българската и гръцката църква да потърсим сведения от епохата в архивите на Вселенската патриаршия. Убеждавах археолози и историци да направим нещо като „кръгла маса“ по темата. И в двата случая искрено проявената благосклонност към идеята ми постепенно премина в мълчание...

Обаче реалната принадлежност на Патриарх Евтимий към тракийския свят така или иначе поражда осъзнати и неосъзнати идеи и действия на видни тракийски деятели, един от тях е Димитър Попниколов. Кой е той, до такава степен непознат днес, че дори аз не подозирах, че дълги години съм живял на уличка в ЖК „Гоце Делчев“ наименувана на него. Табелките са изчезнали при събарянето на старите къщи с дворовете и вдигането на панелните крепости.

Продължава на 3-а стр.

СЪБИТИЯТА НА 2019 Г. ЧЕСТВАНЕ НА 175 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА

Март – 26 март – Ден на Тракия; Април – Национална инициатива-среща „Завръщане към корените“; Май – 6 май – Национален тракийски събор в Одрин; Национален тракийски гергьовски събор – Поморие; Национален странджанско-тракийски събор „Фолклорен венец Божура“ – Средец; Национален тракийски събор „Св. Св. Константин и Елена“ в Одрин; Национален тракийски фолклорен събор „Св. Св. Константин и Елена“ в с. Бродилово; Национален тракийски християнски събор „Спасовден“ – Бакаджиците; Юни – 2 юни – Ден на Ботев и на загиналите за свободата на България; Национален тракийски младежки събор „Илиева нива“; Юли – национална инициатива „По обратния път на дедите ни“; Август – 116 години Илинденско-Преображенско въстание. Национален тракийски събор-поклонение на Петрова нива; Национален тракийски събор в с. Славейно; Национален тракийски събор „Богородична стъпка“ – Старозагорски минерални бани; Септември – Национален тракийски женски събор в с. Аврен; Национални хайдушки празници „Капитан Петко войвода“ – Чепеларе. Октомври – Национално тракийско поклонение „Ден на тракийската памет“ в Маджарово.

ПРАЗНИЧНА ЛИТУРГИЯ в българския храм „Свети Георги“ в Одрин

На 23 декември 2018 г. в навечерието на големия християнски празник Рождество Христово, Негово Високопреосвещенство Старозагорският митрополит Киприан отслужи празнична литургия в българския храм „Свети Георги“ в Одрин, Република Турция. В църковната служба участваха свещеник Александър Чакарък, пазител на българската светиня в Одрин, свещенослужители от храма, български свещеници от Стара Загора и Свиленград, и хор от Старозагорската опера. На тържествената литургия присъстваха Красимир Премянов – председател на Съюза на тракийските дружества в България, Краснодар Беломорски – зам. председател на ЦР на СТДБ, Кирил Сарджев – зам. председател на ВК на СТДБ и председател на тракийско дружество „Георги Сапунаров“ – Хасково, дипломати от Генералното консулство на България в Одрин: Васил Вълчев – генерален консул, Радослава Кафеджийска – първи секретар, Мюзейн Узунова – втори секретар и завеждащ консулска служба.

Продължава на 2-а стр.